

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ δημοσιογραφία πάλαι καὶ νῦν (ὑπὸ ΚΟΡΝΗΛΙΑΣ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ). — Τὸ δαχτυλίδι τῆς πεντάμορφης, ποίημα (ὑπὸ ἸΛΔΑΣ ΝΙΡΒΑΝΑ). — Αἱ ἀραὶ τῆς κόρης, διήγημα (ὑπὸ ΣΠΥΡ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ). — Βραχεῖαι παρατηρήσεις εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλλαν. γλώσσης (ὑπὸ ΡΛΑCΙΔΟ ΒΙΑΝCΟ). — Εὐχαίς εἰς τὸν πατέρα μου, ποίημα (ὑπὸ ΔΟΥΚΑ ΚΟΡΕCΣΗ). — Τὸ μυθιστόρημα ἐνδὸς συζύγου, μυθιστορία πρωτότυπος (ὑπὸ ΒΙΡΓΙΝΙΑC ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ). — Ἀπὸ τὴν θάλασσαν (ὑπὸ Θ. ΓΕΡΑΚΗ). Εὐτράπελα. — Ἐπιφύλλις: Στέρον. Τὸ ἔγκλημα τοῦ Ἀλεξίου (ἐκ τοῦ ρωσικοῦ ὑπὸ Δ. ΦΕCΤΕΡΗ).

ΔΕΡΜΟΦΙΛΟΝ

Ἀπαντες γνωρίζομεν πόσον τὰ εἰς νεάζοντα χαριέντα πρόσωπα παραγόμενα ἐξανθήματα καὶ ρήγματα καταστρέφουσι τὴν φυσικὴν τρυφερότητα τοῦ προσώπου. Οἱ νέοι καὶ πρὸ πάντων αἱ νέαι, περὶ πολλοῦ ποιοῦνται τὴν διαφύλαξιν τῆς φυσικῆς τρυφερότητος τοῦ σώματος αὐτῶν φροντίζοντες δι' αὐτὴν ὁδὸν φροντίζουν καὶ διὰ τὴν σωματικὴν εὐεξίαν. Καὶ ἀληθῶς, ἂν καὶ τὸ ἔχειν πρόσωπον ὡραῖον καὶ σῶμα τρυφερόν εἶναι δῶρον τῆς φύσεως καὶ τὸ προσπαθεῖν ὁμῶς διὰ τὴν διαφύλαξιν καὶ προαγωγὴν τῆς ὡραιότητος εἶναι ἀποτέλεσμα φιλοκαλίας καὶ ὑγιεινῆς ἀνάγκης. Ἡ μαλακὴ καὶ τρυφερὰ ἐπιδερμὶς τοῦ προσώπου, ἐκτιθεμένη εἰς τὰ δριμύα ψύχη, τὰς χιόνας καὶ τοὺς ἀνέμους τοῦ χειμῶνος, εἰς τὴν φλογερὰν θερμοκρασίαν καὶ σκόνιν τοῦ θέρους καὶ εἰς ἐτέρας ἐπιδράσεις φυσικῶν φαινομένων, σκληροῦται καὶ διαρρηγνύται, προσλαμβάνει ἰώχρουν χρῶμα καὶ θέαν ἐρρυτιδωμένην καὶ δυσάρεστον. Αὐτὴ ἢ κατάστασις ἐκτὸς τῆς δυσάρεστου ἐπιδράσεως τῆς ἐπὶ τῆς φυσικῆς χάριτος τοῦ προσώπου, παράγει φλογώσεις, αἰτίνες ἐνοχλοῦσι τὸν ἄνθρωπον εἰς ὑπερτατον βαθμόν. Ἄν καὶ ὑπάρχωσι πολλὰ ἀλοιφαί, ἔλαια καὶ ὀρυζοκόνεις διὰ τὴν καταπολέμησιν τῶν τοιούτων φλογώσεων, καθὼς παραδέχονται οἱ δοκιμάσαντες αὐτά, μερικῶν μὲν ἢ ἐπιδράσις εἶναι προσωρινή, ἄλλα δε ἀπεδείχθησαν ἀθυγιεινά. Συνελόντι εἰπεῖν μέχρι τῆς σήμερον δὲν ὑπῆρχε παρασκευάσμα φαρμακευτικὸν ἐλεύθερον πάσης καυστικῆς ἐπιδράσεως, ἐφαλεῖσθαι καὶ προλαμβάνον πᾶσαν δερματολογικὴν πάθησιν τοῦ προσώπου. Ἴδου λοιπὸν τὸ «Δερμοφίλον», ἔργον περιφανὲς τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς φαρμακευτικῆς τέχνης καὶ καρπὸς βαθείας καὶ διαρκούς παρατηρήσεως καὶ ἐξετάσεως, εἶναι φάρμακον παρέχον τρυφερότητα καὶ κατέχον ἀπάσας τὰς προορηθείσας θεραπευτικὰς ιδιότητας. Τὸ ἀπαραμίλλον τοῦτο φάρμακον ἐφαλεῖσθαι ὀλοτελῶς καὶ ριζικῶς τὰ ρήγματα καὶ τὰς ρυτίδας τὰς παραγόμενας ἐπὶ τῶν θηλῶν τῶν μαστῶν, τὰς ρυτίδας, τὰ ἐξανθήματα καὶ τὰς φλογώσεις τοῦ προσώπου καὶ τὰς κηλίδας τὰς παρατηρουμένας ἐπὶ τῶν διαφόρων ἐξωτερικῶν ὀργάνων τοῦ προσώπου· παρέχει τρυφερότητα εἰς τὴν ἐπιδερμίδα καὶ χρῶμα ὡραῖον, διαφανές, ἔχον τὴν φυσικὴν λευκότητα τῆς ἀνθρωπίνης σαρκός. Τὸ «Δερμοφίλον» κατέχει καὶ εὐωδίαν λίαν εὐχάριστον καὶ ὡς προλαμβάνον πᾶσαν πάθησιν τῆς ἐπιδερμίδος, εἶναι κατάλληλον καὶ διὰ διαρκῆ χρῆσιν. Τρόπος χρῆσεως: Διὰ τὰ ἐξανθήματα καὶ τὰ τοιούτου εἶδους οιδήματα τῆς ἐπιδερμίδος ἀλειφεται διὰ σπόγγου ἢ διὰ τῆς παλάμης τῆς χειρός. Μετὰ τὸ ξυράφισμα τοῦ προσώπου, ἀντὶ τῆς χρήσεως τῶν ὑδάτων τῆς «Κολωνίας», ἅτινα οὐδὲν ἄλλο εἶδι παρὰ καθαρὸν οἰνόπνευμα, ὑπὸ διαφόρους ἐπόψεις εἶναι προτιμότερα ἢ χρῆσις τοῦ «Δερμοφίλου», ὅπερ, ἐκτὸς τῆς ἀντισηπτικῆς αὐτοῦ ιδιότητος οὐδεμίαν καυστικὴν ιδιότητα ἔχει. Διὰ τὴν ἐξάλειψιν τῶν κηλίδων καὶ τοῦ μελαίνου χρώματος τοῦ προσώπου. Ὅταν διαρκῶς κάμνη τις χρῆσιν τοῦ «Δερμοφίλου» ἀρκεῖ νὰ ὑγραίνεται τὸ πρόσωπον δι' αὐτοῦ. Διὰ ἀναμίξεως δύο κοχλιαρίων τοῦ καφέ ἐκ τοῦ «Δερμοφίλου» ἐντὸς ἡμέρας ποτηρίου ὕδατος παράγεται ἀντισηπτικὸν φάρμακον, ὅπερ καθαρίζει καὶ λευκαίνει τοὺς ὀδόντας. Τὸ ρηθὲν μίγμα τοῦ «Δερμοφίλου» λαμβανόμενον ὡς γαργάρα καθ' ἑκάστην πρωΐαν εἶναι προτιμότερον ὄλων τῶν ὀδοντοκόνων καὶ ὀδοντοαλοιφῶν.

Μοναδικὴ ἀποθήκη καὶ πώλησις: Φαρμακεῖον «ΧΑΜΑΗ» ἐν Πόλει, ὁδὸς Βεζεντζιλιέρ, καὶ ἐν Γαλατῇ κατάστημα μυροποιῦ Ἰωσήφ «Υἱόδαρ», ὁδὸς Τουνελ ἀριθ. 32.

Ἐκ Διευθύνται: ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ καὶ ΕΜΜ. Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

«Οὐ πάσομαι τὰς Χάριτας
παῖς Μοῖσαις συγκαταμειγρῶς
ἢ ἱστορίαν συζογίαν».

Ἐτρ. Ἡρ. Μαίν. Στ. 673—5.

Η
ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑ
ΠΑΛΑΙ ΚΑΙ ΝΥΝ

Οὐδεὶς βεβαίως ἀμφιβάλλει ὅτι τὸ πνεῦμα πάσης κοινωνίας καὶ ὁ ἐσώτερος χαρακτήρ τῆς ἰδιοσυγκρασίας αὐτῆς ὡς καὶ πάσα φάσις καὶ ροπή τοῦ ἠθικοῦ, πνευματικοῦ καὶ κοινωνικοῦ αὐτῆς βίου ἔχει ὡς μέγα κάτοπτρον, ἐφ' οὗ σαφῶς καὶ ζωηρῶς ἀντανακλάται, τὴν φιλολογίαν, ἥτις διαβάλλει εἰς τοὺς κόλπους τῆς, οὐχὶ δὲ μόνον τὴν δημιουργικὴν τοιαύτην, τὴν καὶ ἰδιαζόντως λεγομένην ἑλαφρῶν φιλολογίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν δημοσιογραφίαν καθόλου, ἥτοι τὴν τε ἀρθρογραφίαν καὶ τὴν γενικὴν τοῦ τύπου μορφήν.

Καὶ πάλιν οὐδεὶς θ' ἀμφισβήτησεν ὅτι τὸ πνεῦμα καὶ ὁ χαρακτήρ πάσης κοινωνίας καίτοι ὁ αὐτὸς πάντοτε οὐσιαστικῶς δευμένων, οὐχ ἥττον διαστίζεται ἐνίοτε ὑπὸ ποικιλιῶν τινῶν, αἰτινῆς εἰσιν ἀλλοιώσεις τινῶν μερικῶν αὐτοῦ σημείων ὡς αἰτίαν ἔχουσαι αὐτὴν τὴν πανδαμάτορα ἐπίδρασιν τοῦ ταυπτερυγῶς χρόνου, τοῦ τὰ πάντα ἐν τῇ ἐσπευσμένη πτῆσει του ἀλλοιοῦντος, τοῦ ἐγγιζόντος καὶ ρυτιδῶντος διὰ τῆς ἀκρας τῶν αἰχμηρῶν του πετερύγων καὶ αὐτὰς τὰς παρεῖας τῶν βραχῶν, καὶ αὐτὰ τῶν μαρμάρων τὰ μέτωπα.

Διότι ὅτε μὲν πρόσφοροι ἱστορικαὶ τύχαι ἐρχονται ὅπως διασειῶσι καὶ μεταβάλωσι ριζικῶς τὴν ἐπὶ οἰουδήποτε σημείου ὁμόφρονον κοινὴν γνώμην ὅτε δὲ ἡ ἔμφυτος ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ροπή πρὸς τὴν μεταβολὴν, — ἡ φύσις γὰρ τὴν μεταβολὴν φιλεῖ κατ' Ἀριστοτέλη, — ἥτις ἄλλως τε οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἡ καταφρηνὴς ἐκδήλωσις τοῦ πανσθενοῦς νόμου τῆς ἐξελίξεως, τροποποιεῖ οὐσιῶδῶς σὺν τῇ παρόδῳ τῶν ἐτῶν τὴν τοιαύτην ἢ τοιαύτην κοινωνικὴν ἄποψιν καὶ ψυχολογικὴν φάσιν, ἐνσπείρουσα νέας τάσεις, νέους πόθους, νέας ἰδέας καὶ καταργοῦσα τινὰς τῶν παλαιῶν διαμαρτούσας πρὸς τὸν μοιραῖον ροῦν καὶ τὴν ἐναλλαγὴν τῶν γεγονότων.

Οὕτω λοιπὸν πᾶς ἐμβριθὴς παρατηρητὴς ἐγκύπτων εἰς τὴν μελέτην τῶν φαινομένων μετ' εὐλικρινοῦς διαφέροντος, θὰ μείνη ἐκπληκτος ἐὰν λαθῶν ἀνά χειρας ἀντιπαραβάλλῃ τὰ προϊόντα τῆς πρὸ τριάκοντα ἢ καὶ εἴκοσι ἀκόμῃ ἐτῶν εὐρωπαϊκῆς δημοσιογραφίας πρὸς τὰ σήμερον ἐξερχόμενα τῶν πιστηρίων.

Ἐμβριθὴς ἔρευνα γεγονότων καὶ καταστάσεων, ἱστορικὴ ἀκριβολογία, εὐσυνείδητος στάθμισις τῶν πορισμάτων ἐπὶ τῆς φιλοσοφικῆς πλάστιγγος, ἐν γένει δὲ μελετητικὸν καὶ φιλοσοφικὸν πνεῦμα ἐν παντί, καὶ χρηστὴ καὶ σώφρων τις φιλολογικὴ βαθύτης διακρίνει περιφανῶς τὴν τῆς παρελθούσης γενεᾶς εὐρωπαϊκὴν δημοσιογραφίαν. Ὁ ἐνθουσιασμός, ὁ ρομαντισμός, αἱ ποιητικαὶ τῆς ψυχῆς τάσεις, λείψανα τῆς ἀμέσως προηγουμένης ἐποχῆς, ἐσώζοντο ἐτι σποραδικῶς ζωπυρούμενα διὰ τοῦ εὐγενοῦς καὶ ἱεροῦ πυρός των ἐπιλέκτους τινὰς ψυχὰς καὶ διαστίζοντα διὰ τοῦ ἀστέρος τῆς μεγαλοφυΐας ποιητικὰ τινὰ μέτωπα. Τοῦτο δὲ καίτοι τὸ πλεῖστον ἢ πρὸς μελέτην τάσις ἀντικαθίστα τὴν γενικὴν τοῦ αἰσθήματος ροπήν καὶ τὸ πνεῦμα ἤρχιζεν ὑπερτεροῦν αἰσθητῶς ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς ἀνθρωπότητος, ἥτις ἀπηύθησε πλέον πάλλουσα τόσφ σφοδρῶς κατὰ

τάς προτέρας ιστορικής αὐτῆς τύχας. Ἡ περι-
συλλογή τῆς ἐπιστήμης οἰονεὶ συνωπρώσει δι' εὐ-
γενοῦς ἐπίση; καὶ σοβαρᾶς ρυτίδος τὸ μέτωπον
τῆς πρεσβυτικῆν πλέον ἡλικίαν διανουούσης ἀνθρω-
πότητος. Ἡδὴ τὸ εἰδέναι ἤρξατο θεωρούμενον
κρεῖττον καὶ πρακτικῶς ἐπωφελέστερον τοῦ πάλ-
λιν, καὶ αἱ αἰσθηματικαὶ ἰδεολογίαι ἤρχισαν
ὕποχωροῦσαι πρὸ τῆς αὐστηρᾶς ἐρεύνης καὶ αἱ
ποιητικαὶ σεληνολογοὶ νύκτες τῶν ρομαντικῶν
τροβαδούρων ἤρξαντο διατιθέμεναι σοβαρώτερον,
εἰς τὴν ἄγρυπνον μελέτην τῶν θετικῶν ἐπιστη-
μῶν. Ἡ γνώσις εἶναι δύναμις (Knowledge is
power) εἶπεν ὁ Βάκων.

Δὲν θὰ ἐρευνήσωμεν τὰς κατὰ τὴν ἐποχὴν
ταύτην ἐξελιχθείσας φιλοσοφικὰς σχολὰς· τὸ
θέμα θὰ μᾶς μετέφερε λίαν μακρὰν λαμβάνον
ὄψιν ἀκαδημαϊκωτέραν ἢ ὅσον θέλομεν νὰ δώσω-
μεν εἰς τὰς στήλας τῆς «Βοσπορίδος», ἀμα δὲ
καὶ ἐξερχόμενον τοῦ κέντρου τοῦ ἡμετέρου ζητή-
ματος.

Σταματῶμεν μόνον παρατηροῦσαι τὸ γενικὸν
πνεῦμα τῆς περιγραφομένης ἐποχῆς κατοπτριζό-
μενον πιστῶς ἐπὶ τοῦ τε ἡμερησίου καὶ τοῦ περιο-
δικοῦ τύπου.

Πραγματεῖται τότε ὡς τὸ πλεῖστον σοβαραὶ
φύσεως παντοίας κατελάμβανον κατὰ μέγα μέρος
τὰς στήλας τῶν περιοδικῶν μὲν πρώτιστα, οὐκ
ὀλίγον δὲ καὶ τῶν ἡμερησίων ἐφημερίδων, καὶ ἡ-
μιλλῶντο ὅλα ταῦτα τὰ φύλλα ποῖον πλείονας
νὰ παρουσιάσῃ εἰς τὸ κοινὸν τὸ ἄπληστον γνῶ-
σεων, πολλάκις δὲ πρὸ αὐτῶν τὸ διήγημα ὑπο-
χωροῦν ἐξέλειπεν, δευτερευῶν ὅπως θεωρούμενον.

Σήμερον ἡ τάσις αὕτη ἐσκεδάσθη καὶ ὁ τύ-
πος, ἰδίᾳ δὲ ὁ περιοδικός, τέρψιν μᾶλλον ἢ με-
λέτην παρέχει, διότι τέρψιν μᾶλλον ἢ μελέτην
ζητεῖ παρ' αὐτοῦ τὸ ἀπηυδηκὸς τὸν τε νοῦν καὶ
τὴν καρδίαν δημόσιον.

Σήμερον γράφεται ἐν ποικίλον περὶ κοινωνιο-
λογικοῦ, ὑποθέσωμεν, θέματος, περὶ οὗ ἄλλοτε
θὰ παρήλαυνεν ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι τοῦ περιοδι-
κοῦ σπουδαιοφανῆς ἄρθρον. Σήμερον καὶ ἡ κατὰ-
τάξις αὕτη τῆς ὕλης τῶν οἰκογενειακῶν περιο-
δικῶν διαφέρει τῆς χθὲς καὶ πρόην. Προτάσσον-
ται δηλονότι τὰ πτερόεντα σοννέτα, τὰ ἐλαφρὰ
διηγημάτια, τὰ ἀσήμαντα πολλάκις ποικίλα,

πᾶν ὅτι, τέλος, προορίζεται ὅπως ψυχαγωγία
καὶ ἀναπαύση τὸ πνεῦμα, καὶ εἰς τὰς τελευταίας
σελίδας ἀκολουθοῦσιν ἀφανεῖς αἱ σπάνια ἄλλως
τε ἐπιστημονικαί, φιλολογικαὶ ἢ κοινωνιολογικαὶ
μελέται.

Σήμερον περιγράφεται λεπτομερῶς εἰς χορὸς
δοθεῖς ἐν ἰδιωτικῷ μεγάρῳ μεθ' ὄλων τῶν λεπτο-
μερειῶν του, μὲ τὰ ἐξωμα στήθη τῶν κυριῶν καὶ
τοὺς ἀδάμαντας τῆς μιᾶς καὶ τὴν ροδίην στο-
λὴν τῆς ἄλλης, καὶ χρονογραφρεῖται μόνον ζηρῶς
ὡς παροδικῶς μόνον ἐνδιαφερούσα βλέψις, θέμα
πολλῆς τῆς ἐνδιατριβῆς δεόμενον. Σήμερον φύλ-
λα ὀλόκληρα περιοδικῶν πληροῦσιν αἱ εἰκόνες τῶν
διαφόρων λαμπροκοσμητῶν αἰθουσῶν τοῦ μεγάρου
τῆς δεινῆς μαρκησίας ἢ δουκίσσης, τῆς δεινῆς
ἡθοιοῦ, τῆς δεινῆς τέλος διασήμου βιομηχά-
νου. Σήμερον τέλος διὰ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ τύπου
ἢ περιεργία ἰκνοποιεῖται μᾶλλον ἢ ἡ φιλομά-
θεια. Ἡ δὲ εἰκαστικὴ τέχνη μείζονα ἰσημέραι
καταλαμβάνει θέσιν ἐν αὐτῇ προσερχομένη ὅπως
ἀναψύξη καὶ βυκαλίση τὸ πνεῦμα περιάγουσα
αὐτὸ ἐποπτικῶς ἀπὸ τῆς πεζῆς πραγματικότητος
εἰς τὰς τερπνὰς ἀπόψεις τοῦ καλοῦ. Ἄλλ' ὅμως
φεῦ! καὶ τὴν ζωγραφικὴν ἐν τῷ περιοδικῷ τύπῳ
ἄρχεται ἀντικαθιστῶσα καὶ καταργοῦσα ὁσημέ-
ραι τέχνη τις ἄλλη, ὠραία μὲν ἀντικειμενικῶς,
ἤτοι λαμπρὸν παρέχουσα τὸ ὀπτικὸν προϊόν τῆς,
ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἰδανικὴν ἔχουσα τὴν καταγωγὴν,
τέχνη ἣτις δὲν εἶναι ἡ ἀριστοκράτις Τέχνη,
οὐχὶ τοῦ κυανοῦ ιδεώδους καὶ τῆς χρυσῆς ἐμπνεύ-
σεως κόρη, ἀλλ' αὐτὴν τὴν πραγματικότητά με-
δλας τὰς ἀσχημίας αὐτῆς εἰκονίζουσα καὶ μὴ δυ-
ναμένη οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον νὰ κοσμήσῃ προσθέ-
τουσα τὸ κάλλος τῆς ιδέας καὶ ἀφαιροῦσα τὰς
ἀθλιότητας τῆς ἀπηνόου ἀληθείας, τέχνη κόρη
τῶν φυσικομαθηματικῶν ἐπιστημῶν καὶ ἀπόρροια
τῆς τεραστίας ἐπ' ἐσχάτων προόδου τῆς χημείας
καὶ μηχανικῆς· αὕτη εἶναι ἡ φωτογραφία.

Ἐν γένει τὴν πρὸς μελέτην καὶ παραγωγὴν
ροπὴν τῶν πάρωχημένων γενεῶν καταφαίνεται
ἐν τῷ τύπῳ ἀντικαταστήσασα σπουδῆ τις πρὸς
τέρψιν καὶ πτερόεσσα ἐλαφρολογία ἀναψύχουσα
καὶ φαιδρύνουσα, χωρὶς οὐδὲ ὅπως νὰ διδάσκη καὶ
ἠθικοποιῇ, χωρὶς νὰ φιλοσοφῇ καὶ ἐνδιατριβῇ εἰς
τὴν οὐσιαστικὴν τοῦ πνευματικοῦ ἀνθρώπου ὠφέ-

λειαν. Ἡ χρυσαλὶς ἀντικατέστησε τὴν μέλισσαν
ἐν τῷ συγχρόνῳ παγκοσμίῳ τύπῳ. Ἡ δὲ τέχνη
ἔρχεται ὅπως ἐποπτικῶς ἐξεγείρη τὸ πνεῦμα εἰς
τὰς ἰδανικὰς τοῦ κάλλους ἀπόψεις, εἰς ἃς δὲν ἔ-
χει πλέον τὴν δυνάμιν ν' ἀνκροχηθῇ διὰ τῶν
ἰδίων αὐτοῦ πτερῶν. Διὰ τί;

Ἄφ' ἐνός μὲν διότι ἡ γνῶσις ἐπληθύνθη καὶ,
καὶ μὲν, οὐδεμία ἐπιστήμη προήνεγκε τὴν τελευ-
ταίαν τῆς λέξιν, ἀλλ' ὅμως τὸ πνεῦμα τῆς ἀν-
θρωπότητος κορυφῆθ' ἐν τῇ κατακόφῳ ἄχρῳ ὡ-
ρας ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης, οἰονεὶ καμμεῖ καὶ ἡρε-
μει περισυλλεγόμενον. Ἄλλ' ἄρ' ἐτέρου, καὶ
πλειότερον, νομίζομεν, ἐτι, διότι τὸ πνεῦμα παν-
τός ἀγωνιστοῦ τῆς ζωῆς, βαρὺ ἐκ καμάτου ὑπὸ
τὸν ἀνηλεῆ τῆς βιοπάλης ἀγῶνα, καὶ ὑπερπεφορτι-
σμένον ὑπὸ τῆς δακρυόμου μερίμνης, ἣτις ἀποτελεῖ
τὸ αἰώνιον καίστυγνὸν φάσμα τῆς αἰῶνος, ἀποδυσπε-
τεῖ πλέον ἀπειρηκὸς πρὸς τὸν μόχθον τῆς ἐρεύνης
καὶ τὴν ἀναψύχουσαν μόνον τέρψιν καὶ τὴν ψυ-
χαγωγοῦσαν μόνον ἐποπτεῖαν ἐπιζητεῖ.

Τὸ φαινόμενον εἶναι, ὡς βλέπετε, ἀπόρροια λυ-
πηροῦ ψυχολογικοῦ αἰτίου καὶ προσέρχεται ὡς
μία ἐτι ἐπιμυρτυρία τῆς ἠθικῆς χυνώσεως, τοῦ
ψυχικοῦ μαρμαροῦ, τοῦ ἐκφυλισμοῦ τῆς ἰδιοσυγκρα-
σίας τέλος, ὅστις τὴν βωτικὴν ὑπερκόπως ἔχων
ὡς ἀφορμὴν, ἐκδηλοῦται καὶ ἄλλως διὰ τοσοῦτων
θλιβερωτέρων καὶ τραγικῶν μέλισσα ἀποτελε-
σμάτων, ἤτοι τῶν συγνῶν αὐτοκρατιῶν, τῆς πα-
ραφροσύνης, κλπ.

Οὕτως ἡ παγκόσμιος δημοσιογραφία ἐγένετο
ποικιλωτέρα μὲν, πολλῶ δὲ ἤττον ἠθικοποιη-
τικὴ καὶ μεταδοτικὴ γνώσεων, ἣτοι οὐχὶ καλλι-
τέρη ἐαυτῆς. Ἦ πρέπει νὰ εἰκάζωμεν ἐκ τούτου;
Ὅτι καὶ αἱ κοινωνίαι, γεγηρακυῖαι πλέον, ἐγένοντο
οὐχὶ κρεῖττονες ἐαυτῶν, τὴν πρ τρυτικὴν ἐμβρί-
θεσιν ἀνταλλάξασαι διὰ τῆς πηλίμπαιδος τοῦ
γῆρατος ἀβουλήας, ἣτοι ὅτι ὑπείκουσιν εἰς σκλη-
ρὸν ἐξελίξεως νόμον, καὶ ὄν, ὑπερβᾶται τὴν ἀκμὴν
ἐφθασαν εἰς στάδιον παρακμῆς παντοίας, σωμα-
τικῆς, νοσητικῆς, ἠθικῆς.

Ἰδῶμεν ποῖαν ἡ δημοσιογ κρ'α θὰ προσλάβῃ
μορφήν ἐν τῷ μέλλοντι. Ἡ ἀσθενὴς ἡμῶν γνώμη
εἶναι ὅτι δὲν θὰ παραμείνη ἴσως ἐπὶ πολὺ ἐν τῇ
τοιαυτῇ μεταβατικῇ καταστάσει, ἀλλ' ἐπιρρω-
ισα βαθμηδὸν δι' ὑγιεστέρης ἐκπαίδευσέως καὶ

ἐπικρατήσεως εὐγενεστέρων ἰδανικῶν καὶ ἀκρι-
φνεστέρων προόδου, θ' ἀπολακτίσῃ τὸν λυμαινό-
μενον αὐτὴν μαρμαρόν καὶ ρωμαλεωτέρη θὰ τρα-
πῇ καὶ πάλιν τὴν πρὸς τὴν γνῶσιν ἐτι δὲ καὶ πρὸς
τὸ ἐνθουσιῶδες οἶσθημα φέρουσαν. Διότι ὁ νόμος τῆς
ἐξελίξεως δὲν εἶναι ἀπηνόου μόνον τῶν ὑπαρχόν-
των χαλάσσης, ἀλλ' ἐνδελεχῆς ἐκκαλαπτής τῆς
αἰωνίας τῆς φύσεως ἐναλλαγῆς ἣτις οἰονεὶ διὰ θαύ-
ματος τῆς προνοίας συντηρεῖ αὐτὴν ταύτην τὴν
ἐνότητα ἐν τῇ φύσει παράγουσα τὸ μυρίπνον ἄν-
θος καὶ τὸν χρυσίζοντα καρπὸν ἐκ τοῦ εὐτελοῦς
σποριδίου καὶ τὴν χρυτόπερον χρυταλίδαν ἐκ
τοῦ ἀμαυροῦ βόμβυκος.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ.

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ΤΗΣ ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ 'ΧΑΛΙΑ ΤΗΣ ΞΕΝΙΤΕΙΑΣ, ΣΤΗΝ ΑΒΕΛΗ ΙΛΙΑΔΑ Κ. ΣΤΕΦΑΝΗ.
Κάτω ἀπ' τ' ἀσημένιο φῶς, Κι' ἐν ᾧ ὄροσσταλάγματα
κοῦ τὸ φεγγάρι χύνει, σὲ χαρμηγῆς μὲ γνάβια
Χαίθουνας τῆς ξωτικαῖς πέφτουν 'εἰς τὰ πλοῦστα μαλλιά
'εἰς τῆς ἀνοιξὸς τῆ κλίνη, σὰν φτεροδόμου χάδια,
* * * * *
κοῦ ἀνυφάντρα τῆς ζωῆς ἀπ' τὰ μυροδαχτύλια τῆς
ἡ ἐρωτοπλέχτρα φύσι μίση' εἰς τῶν φυκιῶν τὰ βᾶθη
τῶν μυστηρίων τοὺς γυμνοὺς γλυστράει τὸ δαχτυλίδι τῆς
κερῆ νὰ μᾶς μεθύσῃ, τ' ἀτίμητο κι' ἐγάθη·
* * * * *
'εἰς τῆς λίμνης τ' ἄκύμαντο κι' ἡ κόρη ἀπ' τὴ λαχτάρα τῆς
ὕδραργυρο καθρέφτη, σὲν μὲν ἄχτιδα ἀστρου,
ποῦ ἔφατ' ἄχρωμο, ἀντιφέγγισμα ἔδωκε κι' ἔγεινε πνοὴ
κρυμμένον κόσμου πέφτει, ζεφύρου κι' ἀλαβάστρου.
* * * * *

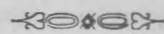
Δούζεται ή Πεντάμορφη, Και 'ς τὸ νυχτοβασίλειμα
κι' ἀπ' τὰ γυμνά της κάλλη 'ς τῆς χαραυγῆς τὰ χνάρια
ἄλλη πανώρια ζωγραφιά κάθε διαβάτης ξένοιαστος
μέσ' 'ς τὰ νερά προβάλλει. γροικαίει ἀνάρη' ἀνάρηα.

* * * * *

ἕνα τραγοῦδι ἀπαλὸ
σὲν σὲ οὐράνιο γάμο
ποῦ σιγοκλείει τὸ θησαυρὸ
'ς τῆ κοραλλένια ἀμμο! . . .

'Αραλαλάβα
Μαδαγασκάρης.

'Ιλδα Νιρβάνα.

ΑΙ ΑΡΑΙ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ

I

Όσοι διέβαινον πρὸ τῆς μικρᾶς οἰκίας τῆς
'Ανέτας ἔβλεπον πάντοτε εἰς τὸν ἀργαλειὸ τὴν
νεορὰν κόρην καὶ διέκρινον διὰ τοῦ μικροῦ παρα-
θύρου τὸ κητᾶλευκον πρόσωπόν της, τὸ ὁποῖον
ἐφώτιζον δύο μέλανες ἐκφραστικοὶ ὀφθαλμοὶ καὶ
ἐπλακιστοῦ μελανόστιλπνος κόμη. Πολλάκις ἤκουον
θλιβερὸν τῆς κόρης ἄσμα, ὅπερ παρεκλούθει τὸν
μονότονον τριγμὸν τοῦ ἀργαλειοῦ. Τὸ ἄσμα περι-
εἶχε φρικτὰς ἐγκαταλειμμένης κόρης ἀράς καὶ
τὸ μέλος του ἦτο ἀνάμικτον παραπόνου καὶ θλι-
φειῶς καρδιοδόρου.

(1)

—Ποιὸς 'στῶπε δενδρουλάκι μου,
καὶ σένα Κωνσταντάκη μου ;
Κι' ἀν 'στῶπ' ὁ ἥλιος νὰ χαθῆ,
ἄστρι νὰ μὴ φανερωθῆ.

(1) Ἀπόσπασμα Ἑπειρωτικοῦ δημοτικοῦ ἄσματος.
(2) Ἐνδυμασία.

κι' ἀν 'στῶπε τ' ἀρχοντόπουλο

νὰ τοῦ καοῦν τὰ νειάτα
νὰ κάψῃ τὴν ἀρμάτα του. (2)

Ποία ἦτο ἡ ἀπιστία εἰδησις, διὰ τὸν ἄγγελον
τῆς ὀπυίας ἐξέρε ε τὰς ἀράς ἢ κόρη; Ἄν ὁ διερχόμενος ἐπὶ τοῦ δόφρου του τὸν οὐρανὸν ἥλιος καὶ
τὰ πάντα ἐπιβλέπων, μετέδωκεν αὐτὴν, νὰ χα-
θῆ... ἀν ἡ μυστηριώδης τῶν ἀστέρων γλῶσσα
διὰ τῆς σιωπῆς των, ἄττοι νὰ μὴ φανερωθῆ...
ἀν τ' ἀρχοντόπουλο... νὰ τοῦ καοῦν τὰ νειάτα
του, νὰ κάψῃ τὴν ἀρμάτα του...

Διὰ τοὺς ἀγγέλους τῆς εἰδήσεως — τῆς ἐγκα-
ταλείψεως— ἐξέφερε ἀράς, τίποτε ὅμως δὲν ἔλε-
γεν ἐναντίον τοῦ ἠγαπημένου της. Καὶ αἱ ἀραὶ
τῆς κόρης περῆροντο πρὸ τῶν διαβαστῶν ἐντα-
λῶς ἀπρατήρητοι· διότι μία κόρη ἐπροτίμα αὐτὸ
τὸ τραγοῦδι, ἔπρεπε τὸ πρᾶγμα νὰ σχολιασθῆ ;
'Οχι, βεβαίως. Ἄλλ' ἀν διαβάτης, ὀλίγον ἀδιά-
κριτος ἐννοεῖται, ἀνίκοπτεν ἐπ' ὀλίγον τὸ βῆμά
του, παρὰ τὴν χωρικὴν ἐκείνην οἰκίαν, θὰ ἀντε-
λαμβάνετο ἐκτὸς τῆς περιπαθείας τῆς κόρης καὶ
μερικὸς αὐτῆς λυγμὸς ἀποπνιγμένου· εἰς τὸ
τέλος τῶν στίχων. Ἴσως, ὅσα περιεγράφοντο εἰς
τὸ ἄσμα αὐτὸ, ὑπερ ἀπλήστως ἐπανελαμβάνετο
ἐπὶ τοῦ ἀργαλειοῦ καὶ εἰς κάθε ἐπανάληψιν τῶ
ἐδίδετο καὶ παθητικώτερα χροιά καὶ παροπνε-
τικώτερον ὕψος, ἐφηρμόζοντο ἐπὶ τοῦ βίου τῆς
ὕφαινας περῆνον καὶ ἰδοὺ ὁ λόγος τῆς προτι-
μήσεως.

Οἱ διαβάται μετ' ἀδιαφορίας ἤκουον τὰς ἀράς
τῆς κόρης, ἀγνοοῦντες τὸν πόνον της, τὴν θλίψιν
της τὴν καρδιθερόν, τὴν ὁποῖαν δύναται νὰ ἔχη
καὶ νὰ αἰσθανθῆ ἑρῶσα περῆνος.

II

Ἀπὸ τὴν χαραυγὴν εἰς τὸν ἀργαλειὸν ὕφαινε
μετὰ προθυμίας τὴν προικὰ της καὶ με λύπην ἀ-
πεχωρίζετο αὐτοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐκμυστη-
ρευθῆ ἡ κόρη τὸν πόνον της, ὅσάκις ἡ ὕδρια τὴν
ἠνάγκαζε νὰ μεταβῆ εἰς τὴν βρύσιν ἢ ἄλλη οἰκια-
κὴ ἐργασία νὰ ἀπομακρυνθῆ ἐπ' ὀλίγον. Ὁ μονό-

III

τονος τριγμὸς τοῦ ἀργαλειοῦ, τὸ περιπαθὲς τῆς
ἄσμα, τὰ καταπίπτοντα ὡς μαργαρίται ἐπὶ τῶν
πικυλιμάτων τοῦ ὕφαινομένου δάκρυα, οἱ ὑπόκω-
φοι στεναγμοί, οἱ ἀποπνιγόμενοι λυγμοί, ὅλα αὐτὰ
ὄμοῦ. ἀνεκούφιζον τὸν πόνον της. Καὶ ὅταν ἔπαιε
τὸ ἄσμα καὶ ἐξήρπινοντο οἱ ὕψροι ὀρθαλμοὶ τῆς
κόρης καὶ εἰσέγων εἰ λυγμοὶ καὶ οἱ στόνοι, τίτε
ἐκινεῖτο ὑπὲρ γλυκειῶν ἀνκνήσεων, εἰς ἃς ἐνε-
τρόφα ἡ ὄνειροπόλος φαντασία της.

Ἐνεθυμείτο τὸν Κωνσταντῖνον της μικρὸν ἐπὶ
τῶν μαθητικῶν ἐδωλίων τοῦ μικροῦ σχολείου τοῦ
χωρίου των... Ἐνεθυμείτο τὰς εὐκολίας, τὰς ὀ-
ποίας τῆ παρεχόμεν ὁ ἐγώιστῆς συνταξιώτης
της... Ἐνεθυμείτο τὰ κρυὰ παιδικὰ φιλήματά
των, διὰ τὰ ὅποια συλληθύνετο ἐπ' αὐτοφώφ
ἐτιμωρήθησαν παραδειγματικῶς διὰ τὰς προώ-
ρους τάσεις πρὸς τὴν αἰσθητικὴν ἀκρίβειαν... Ἐνεθυ-
μείτο ὅτι πρὸ τριῶν ἐτῶν τὸν εἶεν εἰς τὴν πα-
νήγυριν τῆς Παναγίας νὰ τὴν περὶ τῆς με κρύ-
φια βλέμματα εἰς τὸν γρόνον... Ἐνεθυμείτο τὴν
κατὰ μόναν συνάντησίν των εἰς τὴν βρύσιν... Ἐ-
νεθυμείτο τὰς συχοτέραις ἐκτοτε συνεντεύξεϊς των
καὶ τοὺς γλυκεῖς περὶ μελλούσης εὐτυχίας των
λόγους του... Ἐνεθυμείτο τότε ἄλλα εὐφρόσυνα,
τὰ ὅποια ἴσως ἀπέπτησαν, ἵνα μὴ ἐπικνέλωσι
πλέον καὶ αἱ ἀνκνήσεις τούτων αἱ γλυκύπικροι
τὴν ἐβουχάλιζον μόνον κατὰ τὰς στιγμὰς τῶν
ριμψασμῶν καὶ ὄνειροπολήσεων.

Ἡ εἰδησις, ἦν ἡ ταχύπερος, ῥῆμη διεσάλπι-
σεν εἰς τὸ χωρίον της, ὅτι ὁ Κωνσταντῖνος θὰ νυμ-
φευθῆ ἐν Βλαχίᾳ, ἦτο τὸ ἀήριστον τροχῶμα τῆς
καρδίας της, ἐφ' ἧς ἠτάνετο ἀνεξήγητον ἀνακού-
φισιν ἀπὸ τὸ προσφιλέ της ἄσμα. Καὶ ἐπανε-
λάμβανε

—Ποιὸς 'στῶπε δενδρουλάκι μου,
καὶ σένα Κωνσταντάκη μου ;
Κι' ἀν 'στῶπ' ὁ ἥλιος νὰ χαθῆ,
ἄστρι νὰ μὴ φανερωθῆ·
κι' ἀν 'στῶπε τ' ἀρχοντόπουλο

νὰ τοῦ καοῦν τὰ νειάτα του,
νὰ κάψῃ τὴν ἀρμάτα του.

Μετὰ τρία ἔτη ἐπιτρέφει ἀπὸ τὰ ξένα ὁ Κων-
σταντῖνος.

Ἡ εἰδησις ἐκείνη, ἡ ὁποία ἐπλήγωσε τὴν Ἄν-
νέταν, ἀπεδείχθη ψευδής. Ἡ τοιμάζετο ἤδη ὁ
πλούσιος ξενίτης διὰ γάμον ἐν τῇ πατρίδι
του, ἀλλὰ διὰ τὴν Ἄννέταν οὐδ' ἠρώτησε κἄν.
Τὴν ἠγάπησέ ποτε ; ὅπως ἀγαπῶσιν οἱ ἐγώισται
καὶ οἱ ἔχοντες ἄστατον τὴν καρδίαν. Πλὴν ἐκείνη
τὸν εἶχεν ἀγαπήσει παραφόρως ; καὶ διὰ τοῦτο ἡ
φήμη ἐκείνη περὶ τοῦ Κωνσταντῖνου της τὴν ἔκα-
με νὰ χύνη τόσην περιπάθειαν εἰς τὸ προσφιλέ
της ἄσμα.

Ὁ Κωνσταντῖνος, διὰ τὸν ὁποῖον ἐπάλλετο ἡ
καρδία τῆς κόρης, ἦτο νέος ὑψηλοῦ ἀναστήματος,
με ὀρθαλμοὺς ἐταστικούς, ἐκφράζοντας ὑπερηφα-
νίαν καὶ ἐγώισμὸν, καὶ φυσιογνωμίαν ἀμφίβολον,
κράμα γλυκύτητος καὶ στυγνότητος. Ἦτο ἄνθρω-
πος μυστηριώδης, ἄλλοπρόσκαλλος. Ἐν τῇ καρ-
δίᾳ του ὕφισταντο εἰσέτι σπέρματα παντός, ὅ,τι
εὐγενές, ἀγνὸν καὶ ἀγαθόν, ἀλλ' ἐν καταστάσει
ἀπονεκρώσεως σχεδόν. Τὰ εὐγενέστερα αἰσθη-
ματα κατεπνίγοντο ὑπὸ τοῦ ἐγώισμοῦ. Πάντας
τοὺς χωρικούς ἀπέφευγε καὶ περιεφρόνει καὶ εἶχε
περὶ ἑαυτοῦ μεγάλην ἰδέαν, ὁποῖαν πρεσβεύου-
σιν οἱ ἐγώισται. Διὰ τοῦτο συνειθίζε νὰ ἐξέρχη-
ται νύκτωρ εἰς κυνήγιον, νὰ γευματίζη σχεδόν
πάντοτε μόνος εἰς τὰ δάση καὶ νὰ κάμη τὴν μη-
τέρα του νὰ διαμαρτύρηται συχνά.

— Ἦρθε τὸ παιδί μου ἀπ' τὰ ξένα καὶ δὲν
τῶδα, δὲν τὸ χάρηκα !

Ἡ Ἄννέτα, τῆς ὁποίας με τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ
Κωνσταντῖνου, ἀνεπετρώθησαν αἱ χρυσαὶ ἐλπίδες,
ἀπεγοητεύθη ἐκ τῆς ἀδιαφορίας αὐτοῦ διερχο-
χομένη τὰς ὀδυνηροτέρας ἡδὴ ἡμέρας τῆς πικρᾶς
ἐγκαταλείψεως. Ἠγρύπνει τὰς περισσοτέρας ὥρας
τῆς νυκτός καὶ ἠγείρετο ἑνωρίς.

Θερινὴ νύξ ἐξετείνετο γλυκεῖα καὶ δροσερά. Εἰς
τὸ βῆθος τοῦ ὀρίζοντος μὲλις ὑπέφωσκεν ἀμυ-
δρῶς ὑποπόρφυρος ἡ αὐγή. Ἠσυχία ἐπεκράτει
πανταχοῦ.

Εἶχεν ἐξυπνήσει, ὡς συνήθως, ἡ Ἄννέτα καὶ
ἀτμηλέητος ἐκάθησεν εἰς τὸν ἀργαλειὸν καὶ ἀφ'

ο ὅς ἀνεπόλησε τὰ ὄνειρα τῆς νυκτός, τὰ ὅποια περιεστρέφοντο εἰς τὸν Κωνσταντίνον τῆς, σιγά, σιγά ἵνα μὴ ἐξυπνήσῃ τὴν κοιμωμένην εἰσέτι μῆτέρα τῆς, ἐτραγῶδει·

—Ποῖός 'στῶπε Κωνσταντάκη μου

Εἶχε μεταβάλει καὶ τὸ ὄνομα τοῦ δημοτικοῦ ἄσματος ἀπὸ Παναγιωτάκη — Κωνσταντάκη. Καὶ ἂν τῶρα οὔτε ὁ ἥλιος, οὔτε οἱ ἀστέρες, οὔτε τ' ἀρχοντόπουλο, μετέφερον τὴν εἶδησιν τὴν κακὴν, ἐν τούτοις τῇ ἦτο προσφιλὲς τὸ ἄσμα αὐτό. Καὶ ἂν πραγματοποιηθῇ ὁ φόβος τῆς, τότε ὁ ἥλιος καὶ τὰ ἀστρα θὰ δύσουν διὰ παντός ἀπὸ τῆς καρδίας τῆς καὶ εἰς τὸ μυστηριώδες σκότος θὰ καταφεύγῃ ἐμπιστευομένη τὸ μυστήριον τῆς ψυχῆς τῆς.

Τυχαίως κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν διερχόμενος ἄγνωστος, δυσδιάκριτος εἰς τὸ ἐπικρατοῦν σκότος καὶ ἀδιακρίτως ἀντιληφθεὶς τοῦ ἄσματος ἀνκνέπει τὸ βῆμα καὶ ἀκροποδητὶ πλησιάζει εἰς τὸ παράθυρον. Διὰ μέσου ρωγμῆς διακρίνει διαγραφομένην ὑπὸ τοῦ ἀμυδρῶ τῆς λυχνίας φωτὸς κατατομὴν παρθένου. Τὸ ἄσμά τῆς τὸν εἶχε μαγεύσει. Ἐξακολουθεῖ εἰσέτι παραπονετικώτερον καὶ δύο δάκρυα πύρινα διαυλακώσαντα τὰς ὠχρὰς τῆς ὑφαινούσης κόρης παρειάς, κατέρρευσαν ὡς σταγόνες πρωϊνῆς δρόσου. Καὶ ὅτε εἰσῆλθε τὸ ἄσμα τῆς κόρης διέκρινεν ὁ ἐγωιστὴς τὴν Ἄνναν τοῦ καὶ παρ' ὀλίγον φωνὴ ἐκπλήξεως νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὰ χεῖλη του. . . . Τὸ ὑποτρέμον καὶ μυστηριώδες ἡμίφως τοῦ μικροῦ δωματίου, τὸ ἀτμητέον καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς κόρης ἐκπεφρασμένη ὀδύνη, ἡ ἐξομολόγησις τοῦ διακατέχοντος τὴν καρδίαν τῆς ἱεροῦ αἰσθήματος εἰς τὴν σιγηλότητα τῆς νυκτός καὶ τῆς ἡοῦς τὴν ἀνατολήν, ἡ περιπάθεια τοῦ ἄσματος καὶ αἱ ἀραὶ αἱ ἐκφραστικαί, αἱ ἀραὶ τῆς κόρης αἱ φρικταί, ἐκίνησαν τὴν καρδίαν του εἰς συμπάθειαν, εἰς οἶκτον, εἰς ἔρωτα τοὺς παλμούς τῆς. Καὶ εἰς τὰ δάκρυα τῆς κόρης καὶ τὰς ἀράς, ἠσθάνθη ῥίγη συγκινήσεως διατρέχοντα τὸ σῶμά του καὶ ἀφυπνιζόμενα τὰ ἱερώτερα αἰσθήματα τῆς καρδίας του. Ὅταν ἐτραγῶδει—Κωνσταντάκη μου . . . ἐνόμιζες, ἀβρά μου ἀναγνώστρια, ὅτι εἶχεν ἐπὶ

τῶν χειλέων τῆς τόσῃ γοητεῖαν, ὅσον παράπονον διὰ τοὺς ἀγγέλους τῆς κακῆς εἰδήσεως, τὸν ἥλιον, τοὺς ἀστέρας καὶ τ' ἀρχοντόπουλο.

Ἐμενεν ἐκεῖ δεσμευμένος ἐπὶ ἀρκετὴν ὥρην καὶ θὰ ἔμενεν ἀκόμη προσηλωμένος ὁ ἄγνωστος, ἂν τῇ ἡμέρῃ καὶ ἐρημίᾳ τῶν δρόμων τοῦ χωρίου δὲν διεδέχετο θόρυβος καὶ κίνησις.

Καὶ ἀπῆλθε ὁ ἄγνωστος ὁ ἀδιάκριτος—ἦτο ὁ Κωνσταντίνος, ὅστις μεταβλίνων εἰς κυνήγιον ἤκουσε τυχαίως τὸ ἄσμα τῆς κόρης—ἐθλίψιν, μεγαλειτέραν τῆς πασχούσης Ἄννης. Ἡ γλυκεῖα φωνὴ τῆς, ἀντήχει ὡς ἔντονος φωνὴ τῆς συνειδήσεως καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ παρήλαυνον πρὸ τῆς φαντασίας του αἱ γελώσασαι τῆς παιδικῆς του ἡλικίας ἀνεκνήθει ἀλλεπάλληλοι καὶ ζωνηρί.

Ἡ κομψὴ τῆς κόρης κατατομὴ μὲ τοὺς ἀτάκτως καταπίπτοντας μαύρους ὡς γαγάτης βυστρούχους τὸν περηκλυθεὶ πνυταχοῦ. Ἐν ὀλίγοις εἶχον κεντηθῆ ἐκεῖναι αἱ χορδαὶ τῆς καρδίας του, αἱ ὅποισι ἀφύπνισαν παιδικὴν φιλίαν καὶ ἔρωτα πρῶτως λησμονηθέντα.

IV

Ὅσοι διέρχοντι τῶρα πρὸ τῆς πτωχικῆς οἰκίας τῆς Ἄννης δὲν διακρίνουσιν ἐπὶ τοῦ ἀργαλειοῦ τὴν μελαγχολικὴν κόρη καὶ δὲν ἀκούουσι τὸ περιπαθὲς τῆς ἄσμα . . .

Αἱ ἀραὶ τῆς κόρης εἰσῆλθαν.

Ὁ Κωνσταντίνος εἶναι πλέον ἰδιόκός τῆς.

Σπυριδῶν Οἰκονόμου.

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ
Εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης

(ἀπόσπασμα ἀνεκδότου φιλολογικῆς μελέτης)
ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Placido Bianco).

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον)

Ἀλλὰ καὶ αἱ πούτα δὲν συνέβη, αὐτὴ ἡ τοπογραφικὴ κατάστασις τῆς χερσονήσου ἦτο ἀρκετὰ εὐνοϊκὴ, ἵνα προαγάγῃ τὸν σχηματισμὸν νέων ποικιλιῶν ἐν ταῖς ὑπαρχού-

σαῖς διαλέκτοις. Ὡς αὕτη διατέμενται ὑφ' ἀλύσεων ὑψηλῶν ὄρεων καὶ αὐλακοῦται ὑπὸ κόλπων βυθίων, οὕτω διακρίεται φυσικῶς εἰς ἄπειρον ἀριθμὸν πεδιάδων καὶ λεκανῶν καλῶς κεχωρισμένων ἀπ' ἀλλήλων, αἰτίνας ἠνάγκαζον τοὺς κατοίκους νὰ διασπῶνται οὕτως εἰπεῖν εἰς πολλὰ τμήματα πού μὲν μᾶλλον, πού δὲ ἦττον πολυπληθῆ, ἕκαστον τῶν ὁποίων ἔπεινε νὰ ἰδρυθῇ ἐν κοινότητι διακεκριμένη, ἥτις νὰ ἔχῃ ὑπερῆν ἀνεξάρτητον καὶ ἰδιάς πολιτικῆς καὶ ἐμφυλίου ἐγκαταστάσεις. Εἰς ἄλλας νέας κοινότητας ἐδίδον συγγρόνως ἀφορμὴν αἱ πολλαὶ μικραὶ τε καὶ μεγάλα νῆσοι αἱ διεσπαρμέναι ἐν ταῖς θαλάσσαις, αἰτίνας ἐκ τριῶν μερῶν περιβάλλουσι τὴν Ἑλλάδα. Ἡ κεχωρισμένη αὕτη ζωὴ ἐποίει, ὥστε πᾶν νέον κέντρον πληθυσμοῦ νὰ τροποποιῇ βαθμηδὸν ἰδίῳ τρόπῳ τὴν ἰδίαν διάλεκτον, καὶ ἐγεννήθησαν τοιοῦτοτρόπως φυσικῶς ἐν βραχεὶ χρόνῳ ἀκόμη καὶ ἐν ἐκάστῃ ἰδιαιτέρως φυλῇ πλείσται τοῦ ὀμιλεῖ ποικιλίαι.

Εἰς τὸ νὰ καταστῇ κατόπιν μείζων ὁ ἀριθμὸς καὶ πρὸ πάντων δυσχερεστάτη ἡ τοπογραφικὴ διανομή τῶν διαλέκτων συνετέλεσαν καὶ αἱ συνεχεῖς ἐκ τόπου εἰς τόπον μεταναστεύσεις ἐν αὐτοῖς τοῖς ὁρίοις τῆς χερσονήσου τῶν ἀρχαίων καὶ νέων λαῶν πρὶν ἢ τὸ ἔθνος ὀλόκληρον ἐδραιωθῇ σταθερῶς ἐνθα εὐρίσκειν αὐτὸ ἐν τοῖς ἱστορικοῖς χρόνοις.

Ἡ ἱστορία δισώζει ἀκόμη ἀρκετὰ σαφεῖς ἀναμνήσεις οὕτω γενομένων μεταναστεύσεων μεγάλων καὶ θεμελιωδῶν.

Αὕτη ἀκριβῶς διηγείται ἡμῖν, πῶς ἐν χρόνοις ὀλίγον ὑστερωτέροις τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου οἱ Θεσσαλοὶ διῆλθον ἐκ τῆς Θεσπρωτίας, τραχεῖος τῆς Ἡπείρου βρασιλείου, εἰς τὴν εὐρῶρον τοῦ Πηνειοῦ πεδιάδα καὶ πῶς ἐξέωσαν ἐντεύθεν τοὺς αὐτὴν κατοικοῦντας Βοιωτοὺς, οἵτινες, καταβάτες τότε, ἵνα καταλάβωσι τὴν Βοιωτίαν, ἢ τὸ ὄνομα ἐδώκην, ἐξετόπισαν δι' ἑαυτοὺς ἄλλους κατοίκους ἢ μετὰ τούτων ἐμίγησαν. Ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις ἀκριβῶς συνέβη καὶ ἡ κίνησις τῶν Δωρικῶν λαῶν, οἵτινες ὑπὸ τὴν οὕτως ὀνομαζομένην καθόδον τῶν Ἡρακλειδῶν διῆλθον ἐκ τῆς κεντρικῆς Ἑλλάδος, ἵνα καταλάβωσι τὸ μείζον τῆς Πελοποννήσου μέρος. Ἀλλὰ τίς θὰ ἠδύνατο νὰ εἴπῃ, ποῖαι καὶ

πόσαι ἄλλαι μεταναστεύσεις λαῶν ἐξ ἐνὸς τόπου τῆς χερσονήσου εἰς ἄλλον καὶ ἐν τίνι ἀναλογία συνέβησαν ἐν χρόνοις προγενεστέροις πάσης ἱστορικῆς ἀναμνήσεως; πῶς συνεκρούθησαν καὶ συνέμιγησαν διαφόρως οἱ ἀεικίνητοι οὗτοι πληθυσμοὶ πρὶν ἢ ἀποτελέσωσι μίαν σταθερὰν κατοικίαν;

Τοιοῦτοτρόπως αἱ ὀμιλούμεναι διάλεκτοι εὐρίσκονται ἀναγκαίως εἰς συναφείας πάντοτε νέας, ἐκτεθειμέναι εἰς νέας ποικιλίας καὶ ἀναμιξεις. Ἐν τοῖς ἀκολουθοῦσι κατόπιν χρόνοις εἰς τὸ νὰ καταστῇ μᾶλλον πολυπλοκός καὶ συγκεχυμένη ἡ διανομή καὶ μείζονες αἱ ποικιλίαι τῶν διαλέκτων συντελεῖ ὁ πλούσιος ἀποικισμός, ὅστις ἐκόμισε τοὺς Ἕλληνας ἐκτὸς τῆς πατρίδος αὐτῶν καὶ διέσπειρεν αὐτοὺς λίαν πολυπληθεῖς εἴτε ἐν Ἀνατολῇ ἢ ἐν ἀπασῶν τῶν ἀκτῶν τῆς Μικρῆς Ἀσίας καὶ τοῦ Πόντου, εἴτε ἐν Δύσει ἐπὶ τῶν τερπνῶν ἀκτῶν τῆς Μεγάλῃς Ἑλλάδος καὶ τῆς Σικελίας. Ἀφ' οὗ λοιπὸν αἱ ἀποικίαι ἰδρύθησαν μακρὰν τῆς μητρικῆς χώρας ἐν μέσῳ παντελῶς ξένων λαῶν ἢ πλησίον ἑλληνικῶν ἀποικιῶν ἄλλης φυλῆς, ἦτο φυσικὸν ὅτι καὶ ἡ διάλεκτος αὐτῶν μετὰ βραχῶν χρόνον θὰ διέφερον ὀλίγον τῆς διαλέκτου τῆς λαλομένης ἐν τῇ μητρικῇ χώρᾳ. Σημειωτέον προσέτι ὅτι οὐχὶ σπανίως εἰς τὴν ἰδρυσιν νέας ἀποικίας ἐλάμβανον μέρος Ἕλληνες οὐχὶ μόνον πολῖται ἀλλὰ καὶ διαφόρου φυλῆς (ὁρ. Θν.5) δι' ὃ ἡ διάλεκτος τῆς ἀποικίας ἀπέβαινε μικτή, καὶ ἡ καθαρὰ διάλεκτος ἐγένετο ἐν βραχεὶ παράδοξον μίγμα πάντων τῶν στοιχείων, ἅτινα συνετέλεσαν εἰς τὸν σχηματισμὸν αὐτῆς. Ὅθεν ἐκτάκτως μεγάλη θὰ ἦτο ἡ ποικιλία τῶν ἑλληνικῶν διαλέκτων ἐκ τῶν μᾶλλον μεμακρυσμένων χρόνων. Ἦδη ὁ τῆς Ὀδυσσεΐας ποιητὴς, ὅστις λέγει ὅτι ἐν μόνῃ τῇ νήσῳ Κρήτῃ κατόικουν πολλοὶ καὶ διάφοροι λαοί, ἀπαριθμεῖ ἐνενήκοντα πόλεις, ἐν ἐκάστῃ τῶν ὁποίων ἐλαλεῖτο διάλεκτος διαφέρουσα. Ἀλλὰ ποῖαι καὶ πόσαι ὑπῆρξαν αἱ ποικιλίαι αὐταὶ ἀποβαίνει ἀδύνατον ἡμῖν σήμερον νὰ ὀρίσωμεν διὰ τῆς πτωχείας τῶν μέσων, ἅτινα ἔχομεν, πολὺ μᾶλλον νὰ εἴπωμεν, ποῖοι βαθμοὶ συγγενείας διῆλθον μετὰ τῶν μὲν καὶ τῶν δὲ καὶ ἂν δύναται τις νὰ συναθροίσῃ αὐτοὺς εἰς διαφόρους οἰκογενείας καὶ νὰ διασκευάσῃ ἐξ ἐκάστης αὐτῶν μετ' ἐπαρκῶς πιθανότητος ἀκριβεῖς τὸ γενεαλό-

γικόν δένδρον. Ὁ Στράβων, ὅστις ἐν τούτῳ εἶναι ἢ μᾶλλον γνωστή καὶ μᾶλλον ἀβθεντική πηγὴ, ἦν ἔχομεν, διακρίνει τὰς ἑλληνικὰς φυλάς ἐκ τῆς διαφόρου διαλέκτου, ἦν ὠμίλου, καὶ λέγει ὅτι αὐταὶ ἦσαν κυρίως τρεῖς, ἡ τῶν Αἰολέων δηλαδὴ, τῶν Δωριέων καὶ τῶν Ἰώνων, ἐπειδὴ ἡ τῶν Ἀττικῶν, οὓς τινες ἐθεώρησαν ὡς φυλὴν ἰδιαιτέραν, ἐσχημάτιζον πραγματικῶς μετὰ τῶν Ἰώνων μίαν καὶ τὴν αὐτὴν φυλὴν. Οἱ ἀρχαῖοι Ἀχαιοί, οἵτινες ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ Ὀμήρου κατέλαβον ὁμοῦ μετὰ τῶν Ἀργείων πᾶσαν τὴν Πελοπόννησον, ἦσαν κατὰ τὸν Στράβωνα Αἰολεῖς, καὶ δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἀπορρίψῃ τις ταύτην τὴν ἐπιθεωρασίαν. Ἄλλ' αἱ τρεῖς φυλαὶ τῶν Αἰολέων, τῶν Δωριέων καὶ τῶν Ἰώνων ὑπῆρξαν μὲν αἱ κύριαι ἄλλ' οὐχὶ καὶ αἱ μόναι. Ὑπῆρξαν καὶ ἄλλαι, αἵτινες πρὶν ἢ φθᾶσιν οἱ Δωριεῖς δὲν ἔλαβον ποτε εἰ μὴ δευτερευόν μέρος εἰς τὴν προαγωγὴν τῆς πολιτικῆς καὶ πνευματικῆς ζωῆς τοῦ ἔθνους καὶ δὲν ἀπέκτησαν ποτε ἐπαρκῆ σπουδαιότητα, ἵνα διακριθῶσι δι' ἰδιαιτέρου ὀνόματος. Αἱ φυλαὶ αὗται ἀναπαρίστανται ἐκ τῶν συμπλεγμάτων ἐκείνων τῶν διαλέκτων, αἵτινες ἐν οὐδεμίᾳ, καθ' ὅσον ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ γνωρίζωμεν, τῶν τριῶν μεγάλων συγγενῶν διαλέκτων δύνανται νὰ καταγραφῶσιν.

(Ἐπεταὶ συνέχεια).
Placido Bianco

ΕΥΧΑΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΜΟΥ

Χρόνια πολλά, πατέρα μου, χρόνια μὲ δίχως ἔνοιους, μὲ νύχτες ἀσημύπλεχτες, μὲ μέρες χρυσαφένες. Γλυκεῖα, χαρούμενη ζωὴ νὰ σε περικυκλόνη.

Νὰ μὴ σε βρῆσκουν οἱ καῦμοι καὶ οἱ πικροὶ οἱ πόνοι.
Οἱ ἀρμονίαι οἱ ζανθὲς καὶ οἱ χρυσῆς ἐλπίδες
ἀπ' τὰ κρηθῶ σου μέτωπο νὰ διώκουν τὴς φροντίδαι.
Νὰ μὴ σφαλῆσῃ ἴτιος βάρυς τὰ γαπητὰ σου μάτια.
Ἐμπρὶς τῶν νὰ φωτολάμπουν, ν' ἀνοῦν τῆς γῆς τὰ πλάτια.
Νὰ ἔχῃς φίλο τοῦ Καιροῦ τὸν φρεωτὸν ἀέρα
νὰ σε φυλάγῃ ἀλάρνετο, ἀγέραστο, πατέρα.
Ἐ τὸν δρόμο σου, δρόμο ἀρετῆς καὶ τοῦ ὠραίου ἀκτῖνα,
ἀθάνατα νινθίζουσε τὰ ρόδα καὶ τὰ κρῖνα
Νὰ σοῦ εἶναι ὅλα εὐγενεῖα καὶ μ' ὠμορφιά πλάσιμα.
Χίλια καλὰ ἔς τὰ χέρια σου νὰ δῆς τὰ βλοφημένα.
Νὰ μας σκορποῦν μέσ' ἔς τὸν ὄμορφο, τὰρχοντικό σου σπίτι
τὰ στάχυα τῆς ἡ Δέμηρα, τὰ ρόδα ἡ Ἀφροδίτη.
Νίστραφτη ὁ πλοῦτος, ἡ ἀρχοντιά καὶ ἡ σεμνὴ εἰρήνη.
τῆς δοξῆς νὰ φωτογελοῦν οἱ τιμημένοι κρῖνοι.
Καὶ νινθικρῆς γύρω σου ἀχώριστο ζευγάρι
τὴν ροδὸ γέλασθη χάρᾳ καὶ τῆς ζωῆς τὴν χάρη.

Ἐρ Ταῖραιω Ἰανουάρ. 1905.

Δουκῆς Ἰωάννου Κορέδου.

—

BIRGINIAΣ Π. ΒΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΝΟΣ ΣΥΖΥΓΙΟΥ

—

« Ἀδυναμία! τὸ ὄνομά σου εἶναι γυνή — »

IV

(Συγγενεῖς ἴδε προηγ. φέλλου).

« Φαντάσου, μὲ ἔγραψεν, ἐνῶ μακρὰν σου ἐνόμιζον ὅτι θὰ κλαίω ἀκαταστάτως, ἀποστέλλουσά σοι τὰς Ἰερεμιάδας ἀπορρηκτικαῖς τρυγόνος, γελῶ κατὰ χέρας, φίλτατέ μοι σύζυγε, πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν εἰς τὴν τραγικοκομωδιάν, ἣτις παιζέται παρ' ἡμῖν καθ' ἐκάστην, καὶ ἣς ἤρωσ πρωταγωνιστῆς εἶναι... φαντάζεσαι ποῖος; Πολλάκις περὶ τούτου σοὶ ὠμίλησα—ὁ dandy τῆς θεῆς Ἐλεω-»

νώρας, ὁ ἀκαταμάχητος λέων τοῦ συρμού—κατ' αὐτὸν—κύριος Δ... πρῶτη; τάξεως πετεινῶν τῶν ἄνω κοινωνικῶν στρωμάτων, τοῦ ἀπρογάλακτος τῆς κοινωνίας; μὰς, la fine fleur τοῦ Ἄϊ-λάϊφ τοῦ Πέραν, ἐρχόμενος νὰ λάμψῃ καὶ γοητεύσῃ καὶ κατακτητῆς εἰς τὰς αἰθούσας τῆς θεῆς, ἐν αἷς συναθροίζονται οὐχὶ τὰ ὠραία πνεύματα τῆς ἐποχῆς μὰς, ὅπως ἄλλοτε εἰς τὰς αἰθούσας τῆς κυρίας Ζοεφφρὲν, ἧς ἔχει τὴν ἀγαθότητα καὶ τὴν... εὐσέβειαν, καὶ ὁ μὴ γένοιτο, τὴν ἡλικίαν, ἀλλὰ ὅλα τὰ παταγωδὴ δι' ἑνὸς ἢ ἄλλου λόγον, ὀνόματα τῆς Πιάτσας... Εἶδες ποτέ Πελαργὸν ἰστάμενον περὶ ἀσκαπτον καὶ μελαγχολικὸν καὶ ἀνυμένοντα τὴν χώνευσιν ὄψεως, ὃν πρὸ μικροῦ κατεβρόχθισε; Τοιοῦτον ἄθλιον ὄρος εἶχε χθές. Ἐσο εἰσιμιος νὰ ἀκούσῃς τὸ ἀνέκδοτον.

« Χθές ἐσπέρας, ἀγαπημένε μου Φιλῆμων, ἐβράδυνα ἐπὶ πολὺ εἰς τὸν θάλαμό μου ἀσχολουμένη εἰς τὸ γράφειν σε τὰ νεώτερα τῆς ἐνταῦθα ζωῆς μου πλὴν... Ἄλλαι μὲν βουλαὶ Βυκαίδος, ἀλλὰ δε ἡ θεῖα κελεύει. Ἡ θεῖα Ἐλεωνόρα μάθε ὅτι δὲν παίζει προκειμένου περὶ κνόνων καλῆς ἀγωγῆς καὶ... ἔθιμοτυπίας. Τὸ δειπνὸν ἀνέμενε τὴν ἐξοχότητά μου καὶ τὸ δειπνὸν τῆς θεῆς δὲν πρέπει ν' ἀναμῆναι καὶ χάριν ὠραίας κυρίας... προπάντων δε διότι ἡττίων—ποῖον νομίζεις; τὸν κύριον Δ... Ἦλθεν ἐπίτηδες διὰ τὴν... θεῖαν Ἐλεωνόραν εἰς Πρίγκηπον καὶ ἡ θεῖα Ἐλεωνόρα ὤφειλε νὰ φιλοξενήσῃ τὸν κύριον Δ... ὅπως τὸν ἀπαλλάξῃ ὅλης τῆς κακοπεράσεως ἐν Ξενοδοχείῳ.

« Ἀπὸ τίνος ὁ κομψὸς οὗτος κύριος ἔρχεται λίαν συχνὰ εἰς Πρίγκηπον, ὅπως ὑπάγῃ νὰ ρεμβάσῃ ὑπὸ τὰς Πεύκας, ἃς οὐδέποτε ἐπισκέπτεται, κυριευόμενος ὑπὸ οἴστρου συμπαιδείας πρὸς τὴν ἐκκλίνουσαν καλλονὴν τῆς θεῆς Ἐλεωνόρας, θυμάσῃ μ' ἐν Madrigal τὴν θεῖαν Ἐλεωνόραν, ἀσπασθῆ ἱποτικώτατα τὴν χεῖρα τῆς θεῆς Ἐλεωνόρας καὶ πρὸς τὴν θεῖαν Ἐλεωνόραν προσφέρῃ φέρον θου-

μασμοῦ ἢ... σεβασμοῦ... Λοιπὸν χάριν τούτου ἀπεσπασθῆν τῆς ἀπολαύσεώς μου, κατέθεσα τὴν γραφίδα καὶ κατ' ἀπαίτησιν τῆς θεῆς Ἐλεωνόρας ἐπεμελήθη τῆς... καλλονῆς μου διὰ τὸ δειπνὸν τῆς θεῆς Ἐλεωνόρας καὶ δεχθῶ μερικὰ φιλοφρονήματα ὀχληρὰ μὰ τὸν Θεόν! ἀπὸ τὸν κύριον Δ...

« Δὲν εἶδα ἄνθρωπον μᾶλλον αὐτάρεσκον καὶ ἀνόητον τούτου. Ἐχει μίαν παταγωδὴ καὶ πεφουσιωμένην περιουτολογία, μίαν πομπώδη γνώσιν ὠρισμένης κατηγήσεως λέξεων καὶ φιλοφρονημάτων ἐρωτοτρόπων, ἐπιτυγχάνουσιν πάντοτε ἀσφαλῶς, ἐπὶ τοῦ πνεύματος τῶν κυριῶν, αἱ ὁποῖαι δὲν ζητοῦν ἢ τὴν ἄλωσιν τῆς ἀρετῆς τῶν. Ἐχει ὡς ἀρχὴν ὅτι ἡ γυνὴ εἶναι φορῶριον ἢ ἀκόρολις ἀλισκόμενον ἐξ ἐφόδου μόνον, ἄνευ συνθηκολογίας. Συνθηκολογεῖν, φίλτατέ μοι, εἶναι χάνειν τὸν χρόνον εἰς φλυαρίας. Κατὰ τοῦτο μιμεῖται τὸν Ἀττίλαν, ἀλίσκειν, διὴν καὶ πυρπολεῖν εἶναι ἡ τακτικὴ του. Εἶναι ἡ γελοιογραφικὴ ἀνάζησις τοῦ Πετρωνίου μὲ... μονύελον. Φίλε μου, ὑπάρχει πράγμα ἀντιπαθητικώτερον εἰς τὸν κόσμον, ἀπὸ τὸ μονύελον τῶν κυριῶν, ὅπερ μεταβάλλει αὐτοὺς εἰς Κύκλωπας; Ἡ ὑπογρηωτικὴ καταδίκαις τοῦ ἐνὸς ὀφθαλμοῦ καὶ ἡ τύφλωσις του εἶναι τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς ἀνδρικῆς κομψοπρεπείας, διότι ἡ ἀνδρικὴ κομψοπρέπεια πρέπει νὰ εἶναι μονόφθαλμος, ἀγαπητέ μου, ὅπως λάμψῃ, χάριτας δὲ ἀναπέμπω εἰς τὸν Ὑψιστὸν διότι τὰ ἀγνὰ καὶ χέρσα σου ἦθη σὲ ἀπεμάκρυναν αἰσθητικῶς ἀπὸ τὴν ἀχαριν ταύτην ἀστειότητα τοῦ φέρειν ἐπὶ τοῦ ἐνὸς ὀφθαλμοῦ ἐν ἐργαλεῖον ἀκατανόητον. Αἱ γυναῖκες ἐν τῇ παραφροσύνῃ τοῦ ἀρέσκειν ἐπεπόθησαν τὸ... Vertugadin(1); καὶ οἱ ἄνδρες τὸ μονύελον ὅπως ἰσοφραρίσουν τὴν πλάστιγγα τῆς ἀνθρωπίνου εὐθεῖας. Ἀμεμπτος κατὰ τὴν λεοντήν, φροντίζει νὰ τὴν παραγγέλλῃ εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Ἀνταῖος ἐπὶ τοῦ δαπέδου τῶν αἰθουσῶν τοῦ Πέραν, ἄγγελος

(1) Τὸ λεγόμενον τουρνούριον.

τό εξωτερικόν, μοσχομάγκκα κατά βάθος, λιμοκοντόρος τῆς ὑψηλῆς περιωπῆς, ἀπεξέσθη ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε ἠμέγασε τὴν ἑλληνικὴν καταγωγὴν του εἰς τὸ χάος τῆς ξενομαχίας του. Ἀπὸστολος τῆς γυναικείας ἀπωλείας, χωρὶς ἱερὸν καὶ χωρὶς ὄσιον, μὴ ἔχων ἄρον διὰ τὸ ζῆν ἢ τὴν ἡδονὴν καὶ τὸ ξεφάντωμα, τρέφει ἐν ἑαυτῷ ἐν καὶ μόνον ἰδιῶδες: τὴν ἐπιτυχίαν καλῆς τινος προικός, ὑπὲρ ἧς ἀγωνίζεται, καὶ ἐν τῷ μεταξὺ ξεφαντῶναι ξεμουαλίζων τὴν γυναικίκα τοῦ πλησίον του μὲ τὴν δικαιολογίαν ταύτην—Homo sum!(1)

»Αὐτός εἶναι ὁ χαρακτηρισμός, καθ' ὅσον τὸν ἀντιλαμβάνομαι, φίλτατε Φιλῆμων τῆς καρδίας μου, τοῦ νέου τοῦ συρμού. Εἶναι ἐν χαριτωμένον τέρας χωρὶς καρδίαν καὶ ἠθικὴν ὑπόστασιν, ἀλλὰ μὲ αἰσθητὴν θριάμβου ἢ ἥττης...

»Πλὴν ἀρκούντως ἐφλυάρησα: ἐπὶ τὸ προκείμενον!... Ὁ κ. Α... εἶναι ὅθεν τὸ μαμμὸθρεπτον τῆς θείας Ἐλεωνόρας, τὸν λέγοντα δὲ κακὸν διὰ τὸ ἀκριβὲς τῆς ἡθεῖας Ἐλεωνόρα ἐκδικεῖται, ξεσχίζουσα μὲ τοὺς ὀδόντας τὸν τολμηρὸν κακολόγον. Εἰς ἡλικίαν καθ' ἣν ἡ γυνὴ θέλουσα καὶ μὴ λαμβάνει τὸν σταυρὸν τῆς πικρᾶς ἀποφάσεως, δι' οὗ λέγει τὸ χαῖρε τῇ νεότητι, αὐτὴ μὲ τὴν φιλαρέσκειαν—ἄφρὸς τοῦ θνητῆς κύματος φεῖ!...—τοῦ ἐπερχομένου γήρατος: ἐπιμένει νὰ κακοσυνεθίξῃ τοὺς θαυμαστὰς τῆς δανείου καλλονῆς τῆς. Ὀργισθὴ ὅθεν χθὲς ἐναντίον μου διότι τοῦ κ. Α... ἐν στιγμῇ λύσης εὐνοήτου ὀνομάσαντός με—Σκληρὸν!...—ἔσπευσα ν' ἀνταποκριθῶ γελῶσα—ὅτι δὲν εἶναι λάθος μου ἂν τὸ τρυφερώτερον κρέας φαίνεται σκληρὸν εἰς τοὺς νωδούς!...—Τότε δὴ τότε. Τὸ κλαμδούρ ἦτο εὐστοχόν, Φιλῆμων, καὶ δὲν ἔχει ἀσθενὴ χειρόκτια ὅπως τὸ ξεφουρνίσω ἀπροόπτως. Ὁ κ. Α... ὠχρίασεν, ἢ δὲ θεῖα Ἐλεωνόρα ἐξηγησάθη, ὡς ἀκανθόχοιρος δεικνύων τὰ κέντρα,.. διότι, διότι ὁ κ. Α... τέλειος τζέντλε-

μαν ὦν, ἔχει ἀθλίους ὀδόντας ἢ μᾶλλον δὲν ἔχει, πικραπονοῦμενος: ἀείποτε διὰ διττὰς ὀδονταλγίας ἐξ ὧν ἡ μὲν κολακεύει τὴν φιλαρέσκειαν τῆς θείας Ἐλεωνόρας, ἡ δὲ σπαράσσει τὴν καρδίαν τῆς. Ἄ, φίλτατέ μοι σύζυγε, ἀφρύτως ἢ θεὰ Ἀφροδίτη εἶναι θεὰ ἀδυνάπητος. Διὰ τὴν ἐν τὴν ὠνίμασαν μᾶλλον Νέμεσιν; Ἐκδικεῖται τοὺς θύτας τῆς, ἐπιροίπουσα πρὸς τὸν φεύγοντα ἀθλητὴν τὸ Πάρθον βέλος τῆς, δι' οὗ ἐπισπραγίζει τὴν βεβιαίαν του ἥτταν...!»

Τὸ ἐπόμενον ταχυδρομεῖόν μοι ἐκόμισε νέαν ἐπιστολὴν ἔχουσαν οὕτω:

«... Στενοχωροῦμαι, ἀνιῶ, πλήττω ἄνευ σου. Ἐλα λοιπὸν νὰ ἐπιδείξῃς τοὺς ὠραίους ὀδόντας σου εἰς τοὺς μὴ ἔχοντάς τοιούτους. Τί βραδύνεις Φιλῆμων τῆς καρδίας μου; Μοῦ ἔρχεται νὰ σε γράψω ὅτι κινδυνεύω, καὶ πάλιν θὰ ἐφθνες κατὰ τὴν κηδείαν. Ἄλλ' ὄχι, ὄχι κακὰ λόγια. Ζῶ, ζῶ καὶ παχύνω, ὡς ὁ μόνος ὁ σιτευτός, ὃν προετοιμάζουσι διὰ τὴν μεγάλην θυσίαν. Ἐλα λοιπὸν νὰ μὲ θυμάσῃς.

»... Πάύω διότι ἀνυμνοῦμαι εἰς τὸ δεῖπνον καὶ ἡ θεῖα Ἐλεωνόρα μοῦ προετοιμάζει κἀνένα Φιλιπικὸν πάλιν. Καὶ τίνα ἐστιῶσι νομίζεις; Τὸν κύριον μὲ τὸ μονύελον, ὅπερ ἐσφηνώθη, νομίζω, εἰς τὸν ὀφθαλμὸν του εἰς τρόπον ἀπελπιστικόν. Ὑγίαινε, ἀγαπητέ μου! ἐν τῷ ἐπανιδεῖν εἰς τὸ προσεχὲς ταχυδρομεῖόν...!»

(Ἀκολουθεῖ)

Βιογινία Π. Εὐαγγελίδου.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΘΑΛΑΣΣΑΝ

ΟΝΑΥΤΗΣ.

Εὐνοϊκὸς ἄνεμος τὰ ἱστία τοῦ πλοίου πληροὶ καὶ ἀγέρωχον τοῦτο διασχίζει τῆς Ἀμφιτρίτης τὸ ὑγρὸν πεδίον, ὡς κέλφος καρύου ὀρχοῦμενον ἐπὶ τῶν ἐλαφρῶν κυμάτων καὶ δίκην Ναΐδος φε-

(1) Ἄνθρωπος εἰμί. Σ. Σ.

ρόμενον ἐπ' αὐτῶν. Μετ' οὐ πολὺ ὁμοῦς ὁ Αἰόλος κινιόμενος ἐξαποστέλλει τοὺς ἀνέμους του, ὁ Ἄλικριων Πρωσιδῶν συνωφρωμένους συνταράττει διὰ τῆς τριαινῆς του τὸν Πόντον, ὁ νεφεληγερέτης Ζεὺς διὰ κελαινῶν καλύπτει νεφῶν τὸν ὀρίζοντα καὶ ἡ νύξ ἐπέρχεται ζοφώδης, τὰ κύματα ἐξαγριοῦνται καὶ ἀκατάσχετα ὑψοῦνται κυλινδούμενα τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου.

Τὸ πλοῖον ἔρμαιον τῆς ἀκατασχέτου τῶν κυμάτων μανίας καὶ τῆς δυσχοῦς τῶν στοιχείων πνοῆς φέρεται τῆδε κάκεισε. Ὁ κλυδωνιζόμενος ναύτης ἀγέρωχος ἴσταται πρὸ τῆς ἐξεγέρσεως τῶν στοιχείων τῆς φύσεως καὶ μὲ εἰρωνικὸν ἐπὶ τῶν χειλέων μειδιάμα προσπαθεῖ διὰ τοῦ ὀξυδερκοῦς ὀφθαλμοῦ του νὰ διεισδύτῃ καὶ ἀνερευνήσῃ τὰς ἐρεθῶδεις τοῦ ἀπείρου ἐκτάσεις.

Πλὴν ἐξαπίνης κύμα πελώριον ἀφαιρεῖ ἀπὸ τῶν χειρῶν του τὸν ὀσάκα καὶ ἀναρπάξει τὸ πηδάλιον, δίνῃ δὲ φοβερὰ καταξέσχίζει τὰ ἱστία, καὶ καταρρίπτει τοὺς ἱστῶς τοῦ πλοίου, τοῦ ὀ-

ποίου ἐπὶ τῷ κλονισμῷ διανοίγεται ἡ πλευρὰ καὶ τὸ κινιόμενον ὕδωρ εἰσρέει ἄφθονον ἐν αὐτῷ.

Ἡρὸ τοῦ ἀναπορεύκτου πλέον κινδύνου ὁ ναύτης δειλιᾷ καὶ μὲ ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνυψωμένους πρὸς τὸν Ὑψιστον ψιθυρίζει: «Παναγία μου λυπήσου τὴν ὀρφανὴν ἀδελφὴν μου, ἧς εἰμί τὸ μόνον στήριγμα». Ταυτοχρόνως σπραξικάρδιος φωνή, εὐχὴ τρυφερὰ ἐκφύγει τοῦ στήθους πτωχῆς κόρης «Θεὲ μου σώσε τὴν ἀδελφὸν μου» καὶ πτερόεσσα ἐξικνεῖται καὶ συνδυάζεται μετὰ τῆς ἐγκαρδίου ἐπικλήσεως τοῦ ναύτου καὶ ὡς θυμίαμα λιβανωτοῦ ἀνέρχεται ἐπὶ τοῦ Θρόνου τῆς Θεομήτορος. Καὶ δεῦτερον κύμα σφοδρότερον ἐκσφενδονίζει τὸ πλοῖον ἐπὶ ἀμμώδους ἀκτῆς.

Ὁ ναύτης ἐσώθη.

Σύμη.

Θωμᾶς Θ. Γεράκης.

σπουδαστὴς τῆς Ἐμπορ. Ἀκαδημίας.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Α. Β. ΣΤΕΡΝ

ΤΟ

ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞΙΟΥ

(Ἐκ τοῦ ρωσικοῦ)

IV

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον).

Ἡ κ. Τάρανωβ ἐγνώριζε καλῶς ὅτι ὑπάρχουσι δύο κατηγορίαι γυναικῶν: ἐκεῖναι, τὰς ὁποίας περιποιῶνται καὶ ἐκεῖναι, αἵτινες περιποιῶνται: ἑαυτὴν συγκατηρίθμει εἰς τὴν τελευταίαν κατηγορίαν, θέτουσα τὴν Κλεοπάτραν εἰς τὴν πρώτην.

Ἡ Ἀλεξάνδρα Νικολάεβνα ἐγνώριζε τὴν Κλεοπάτραν Βασίλειβναν ἐκ τῆς παιδικῆς τῆς ἡλικίας: εἶχον μεμακρυσμένην τινὰ συγγένειαν καὶ σχεδὸν ἦσαν διήλικες. Ἡ Κλεοπάτρα Βασίλειβνα ἦτο κατὰ τρία ἔτη μικροτέρα, ἀλλ' ἡ Ἀλεξάνδρα ἐκ τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἔμαθε νὰ ὑποχωρῇ πρὸ τῆς Κλεοπάτρας Βασίλειβνας καὶ νὰ

τὴν περιποιῆται. Πάντες περιποιῶντο τὴν Κλεοπάτραν, ἀρχόμενοι ἐκ τοῦ πατρὸς τῆς, ὅστις καὶ αὐτὴν ἔτι τὴν κόριν τῶν ἐνδymάτων τῆς ἐκαθάριζεν. Αἱ θεῖαι ἀδελφές, αἱ φίλαι, οἱ φαίτηται, οἱ ὀκίμοι, οἱ διδάσκαλοι καὶ διδασκάλισσαι, σχεδὸν πάντες περιποιῶντο τὴν ὠραίαν Κλεοπάτραν, ἐκείνη δὲ συνείθισε νὰ ἀπαιτῇ τοῦτο ὡς χρεὸς σχεδὸν ἀπαραιτήτως. Ἡ Ἀλεξάνδρα Νικολάεβνα προσδιώρισε διὰ τὴν Κλεοπάτραν Βασίλειβναν τὴν καλλιτέραν αἰθευσαν τῆς οἰκίας ἔχουσαν μικρὸν κεκαλυμμένον ἄνωθεν ἐξώστην φέροντα εἰς μέγαν ροδῶνα. Ἐστολισμένη διὰ τῶν καλλιτέρων ἐπίπλων τῆς οἰκίας, τοῦ ὠραίου καθρέπτου τῆς Ἀλεξάνδρας Νικολάεβνας καὶ πάντων ἐκείνων τῶν ἀθουμάτων, ἐξ ὧν ἔβριθον τὰ πιδώτια τῆς Κλεοπάτρας Βασίλειβνας, ἡ αἰθουσα αὕτη εἶχε τὴν ὄψιν ἀναπαυτικῆς γωνίας, ἐν τῇ ὀκίᾳ κατεθέλετο ὁ Ἀλέξιος.

Ἡ πρόφασις τοῦ νὰ εἰσέρχεται ὁ Ἀλέξιος εἰς τὴν αἰθουσάν τῆς ἦτο μία καὶ μόνη, — νὰ τῇ προσφέρῃ ἀνοδέσμη ἐκ τῶν ἀνθέων τῆς παιδείας, καὶ τὸ ὅποτον κυρίως ἤρχισεν ὅτε εἶχον ἀντίσει τὰ ἀνάρινα (μοσχολούλουδα), τὰ ἀγαπητὰ ἄνθη τῆς Κλεοπάτρας Βασίλειβνας.

Πρῶταν τινὰ ὁ Ἀλέξιος τῇ ἔφερε μεγάλην ἀνοδέσμη ἐξ αὐτῶν ἄνθη ἄρτι εἶχε συλλέξει ἰδιοχείρως.

Πρὸς ἐκπλήξιν τοῦ Ἀλεξίου, ἡ θύρα τοῦ ἐξώστου ἦτο ἀνοικτὴ, ὅπερ ἐμαρτύρει ὅτι ἡ κ. Σαμπούρωβ ἦτο πλεὺν

ΕΥΤΡΑΠΕΔΑ

Ἐν τῷ δικαστηρίῳ.
Ὁ συνήγορος.

— Ναί ! εἶναι ἀληθές ὅτι ὁ πελάτης μου κατέκοψε τὴν γυναῖκά του εἰς τεμάχια. Ἄλλ' ὅμως ἐπικαλοῦμαι

ἐνδεδμεμένη. Ἀναποφασίστως καὶ ἀτόλμως ἀνῆλθε τὴν πρώτην καὶ δευτέραν βαθμίδα τῆς κλίμακος τοῦ ἐξώστου καὶ παρετήρησεν ἐντὸς τῆς αἰθούσης. Οὔτε ψυχὴ δὲν ὑπῆρχεν ! Εἰσῆλθεν. Τὰ πάντα ἦσαν ἐν τάξει· ἐπὶ τοῦ γραφείου ἐντὸς μεγάλου δοχείου ἔκειτο ἡ μικρὰ καὶ μεμαραμμένη αὐτοῦ ἀνοδέσμη, τὴν ὁποίαν τῇ εἶχε προσφέρει τὴν προτεραίαν. Ἐξήγαγε τὴν ἀρχαίαν ἀνοδέσμη καὶ μετὰ κόπου εἰσήγαγε τὴν νέαν. Τὸ πείραμα ἦτο ἐκπληκτικώτατον. Ἡ Κλεοπάτρα Βασιλειεύνα ἀναμφιβόλως θὰ παρετήρει τὴν ἀραιμάνιον ταύτην ἀνοδέσμη. Ἀφοῦ ἔστησε τὴν ἀνοδέσμη ἤρχισε νὰ παρατηρῇ μετὰ περιεργείας τὰ ἐν τῷ γραφείῳ ἀντικείμενα.

Πόσον ὠραῖα καὶ κυρίως πόσον μυστικὰ πράγματα ἦσαν ! Κυρίως προσείλκυσε τὴν προσοχὴν του μικρὸν ἀντικείμενον, ὁμοιάζον ὠρολόγιον ἢ ἐνθύμιον, τιθέμενον ἐπὶ πλακῶν μνημείου. Παρατηρῶν αὐτὸ μετὰ προσοχῆς, τὸ παιδίον ἀνεγνώρισεν ὅτι τὸ ἀντικείμενον ἐκεῖνο ἐχρημάτισεν ἄλλοτε σφαῖρα πολυχρότου. Εἶχεν ἰδῆ τοιαύτας σφαιρας καὶ εἰς τὸν πατέρα του. Ἀμέσως ἐνόησε τί ἐσήμαινε τὸ ὠρολόγιον ἐκεῖνο καὶ ἐγένετο κατέρυθρος. Ἴδου αὐτὸ τὸ μυστικὸν καὶ φοβερὸν συνάμα. (Ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς Κλεοπάτρας Βασιλειεύνας ποτὲ ἀκόμη μετὰ τῆς ἀκριβείας δὲν εἶχε παρατηρήσει τὰ ἐν τῷ γραφείῳ αὐτῆς ἀντικείμενα). Μετὰ ταῦτα παρετήρησεν ἐν ἄλλο ἀντικείμενον, ἐκ μελανοῦ ξύλου καὶ ὁμοιάζον κεκλεισμένῃ θυρίδι.

Ὑπὲρ αὐτοῦ ἐλαφρυντικὴν περίπτωσιν ἡ σύζυγός του καθ' ἡμέραν τῷ ἐπανελάμβανεν ὅτι δι' αὐτὸν εὐχαρίστως θὰ ἐγένετο κομμάτια.

— Τὰ πάντα ἐξερπνίζονται δεσποινίς, πρὸ τῆς καλλονῆς σας.

— Ἄλλὰ τότε λοιπόν, πῶς . . . καὶ διατί στέκεισθε ἀκόμη ἐμπρὸς μου ;

— Κύρ Νικόλα, δὲν εἶμαι καλὰ σήμερα. Αἰσθάνομαι τὰ αὐτιά μου νὰ καίουν . . .

— Χριστὸς καὶ Παναγία ! . . . κακὸ σημεῖο, ἀφαντικό.

Καὶ τὸ ζῶον μου ὄντας ἐφόρῳσε πέρυσσι εἶχε κατακόκκινα ταυτιά.

ΤΥΠΟΙΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΝΟΜΙΣΜΑΤΙΔΟΥ

Γαλατῆ, Χαμδῆ πασᾶ χάν ἀρ. 6-7, ἀπέναντι Κοοπερατίφ.

Τίς ἦτο ὀπισθεν τῆς θυρίδος ἐκεῖνης ; ὦ ! πόσον ἐπιθύμει νὰ μάθῃ, τί ἐκρυπτεν ἡ θυρίς ἐκεῖνη ! Ἦτο πεπεισμένος ὅτι ἐκεῖ, ὀπισθεν τῆς μυστικῆς θυρίδος, ἐκρύπτετο ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὅστις ἀποκατέστησε δυστυχῆ τὴν Κλεοπάτραν Βασιλειεύναν, ὅστις τῇ ἐπροξένησε τὸσαύτην φοβεράν καὶ ἀνεπανόρθωτον λύπην. Ἦθελε νὰ ἴδῃ τὸ πρόσωπον ἐκεῖνου, ὅστις δὲν ἐλυπήθη τὴν Κλεοπάτραν Βασιλειεύναν. Ὁ Ἀλέξιος δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνδρῆ καὶ ἐπίεσε τὸ κομβίον τῆς θυρίδος. Ἡ μελαινα θυρίς ὑπεχώρησε καὶ εἶδε τὴν εἰκόνα ἀνθρώπου μετὰ τοσοῦτω λυπηρᾶς φυσιογνωμίας, ὥστε, παρὰ τὴν πρόγνωσίν του, ἠσθάνθη οἶκτον πρὸς αὐτόν. Ἐκλείσσε πλέον τὴν θυρίδα, ἀλλ' ἐπεθύμησε καὶ πάλιν νὰ ἴδῃ τὸ λυπηρὸν ἐκεῖνο πρόσωπον καὶ ἐπίεσεν ἐκ νέου ἀναποφασίστως τὸ κομβίον.

— Παιδί μου ! — ἤκουσεν αἴφνης ὀπισθεν του γνωστὴν φωνὴν καί, ταραχθεὶς, ἐστράφη.

Πρὸ αὐτοῦ ἴστατο ἡ Κλεοπάτρα Βασιλειεύνα ἐν λευκῷ ἱματισμῷ. Μέχρι τοῦδε ὁ Ἀλέξιος τὴν ἐβλεπε μελανοῦσαν, ἐντὸς τῆς λευκῆς ὁμῶς ταύτης ἐνδυμασίας τῷ ἐφάνη ἐπουράνιος ἄγγελος.

— Συγγνώμην, — εἶπεν ὁ Ἀλέξιος, σταυρώσας τὰς χεῖρας αὐτοῦ, — πολὺ ἐπεθύμουν . . . δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνδρῆ . . .

(Ἀκολουθεῖ).

Μετάφραδις Δ. ΦΕΣΤΕΡΗ.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ «ΚΟΡΟΝΑ»
ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΒΑΦΕΙΑΔΟΥ

8. ἀριθ.—ΜΠΑΚΤΣΕ ΚΑΠΟΥ—ἀριθ. 8.

Ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ εὐρίσκονται εἰς τιμὰς ἐκτάκτως συγκαταβατικὰς, φωτογραφικαὶ μηχαναὶ νεωτάτων καὶ τελειοτάτων συστημάτων, ἀμερικανικαί, ἀγγλικαὶ καὶ γαλλικαί.

Φάρμακα, χάρται καὶ ἅπαντα τὰ φωτογραφικὰ εἶδη τῶν ἀρίστων προελεύσεων καὶ εἰς τιμὰς λίαν ἐπωφελεῖς.

Πλάκες ἰδιαιτέρας παρασκευῆς Θ. ΒΑΦΕΙΑΔΟΥ

Μεγεθὴ	4 1)2 x 6	3	γρ. ἡ δωδεκάς
	6 1)2 x 9	4 1)2	»
	9 x 12	8	»

Πλουσιωτάτη συλλογὴ στερεοσκοπικῶν εἰκόνων πρὸς 60 παρ. ἐκάστη καὶ με ἰδιαιτέρας συμφωνίας διὰ τοὺς ἀγοράζοντας μεγάλας ποσότητας. Ἠλεκτρικαὶ συσκευαί, τηλεσκόπια, δίοπτρα, κτλ.

Ὅδοντιαὶ διὰ φωτογραφίαν παρέχονται δωρεάν εἰς ὅλους.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

N. ΑΝΔΡΕΙΩΜΕΝΟΥ

283—Μεγάλῃ ὁδῷ τοῦ Πέρα—283

Τὸ φωτογραφεῖον τοῦ ὁμογενοῦς καλλιτέχνου κ. Ν. Ἀνδρειωμένου συνιστῶμεν ἐκθύμως εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας τῆς τε πρωτευούσης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, τῶν ἐπιθυμούντων νὰ φωτογραφηθῶσιν.

Ἀπαράμιλλος καλαισθησία διακρίνει τὰς εἰκόνας τοῦ κ. Ν. Ἀνδρειωμένου, οὗ ἡ σπανία εἰδικότης ὁμολογεῖται παρὰ πάντων.